

Μήτηρ και Θυγάτηρ, Κωνσταντινούπολη και Σόφια, συναντώνται “έν τῷ ἐνί Ποτηρίῳ” στον τόπο ασκήσεως του Αγίου Ιωάννη της Ρίλας

[Πατριαρχία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Με την υψηλή παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου η Εκκλησία της Βουλγαρίας κορυφώνει σήμερα τους επετειακούς εορτασμούς προς τιμήν του Αγίου Ιωάννη της Ρίλας - 1150 χρόνια από την γέννησή του και 1080 χρόνια από την κοίμησή του, όπου στην ομώνυμη ιερά Μονή του πνευματικού προστάτη της Βουλγαρίας οι δύο Προκαθήμενοι θα συλλειτουργήσουν σήμερα επιβεβαιώνοντας με το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας την ενότητα των δύο Εκκλησιών.

Αυτοί την ώρα τελείται Πατριαρχικό συλλείτουργο μεταξύ του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου και του Πατριάρχη Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ.

Μάλιστα, τόσο κατά την υποδοχή του Οικουμενικού Πατριάρχη στο Συνοδικό

Μέγαρο στη Σόφια όσο και κατά τη χθεσινή Θεία Λειτουργία στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφσκι έγινε ιδιαίτερη αναφορά έκανε στους δεσμούς της Εκκλησίας της Βουλγαρίας με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο ο Πατριάρχης Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ χαρακτήρισε «Μητέρα Εκκλησία», από την οποία οι πρόγονοι των Βουλγάρων έλαβαν την Ορθόδοξη πίστη.

Στη σημερινή συλλειτουργία αναφέρθηκαν, μεταξύ άλλων, και μετά την χθεσινή Θεία Λειτουργία στην οποία παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι δύο Προκαθήμενοι.

Η προσφώνηση του Πατριάρχη Βουλγαρίας

Ο Πατριάρχης Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ προσφωνώντας τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο ανέφερε:

Μετ' αδελφικής αγάπης έν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, μετὰ τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ ἰδιαιτέρας πνευματικῆς χαρᾶς, καλωσορίζομεν καὶ πάλιν έν μέσῳ ἡμῶν, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν σημερινὴν ἀναστάσιμον ἡμέραν, τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ προσφιλεῖς ἐπισκέπτας ἡμῶν ἐκ τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ἡμετέραν πρόσκλησιν, ἦλθον διὰ νὰ τιμήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ, έν ἐνότητι καὶ κοινωνίᾳ τῆς πίστεως ἀδελφικῇ, τὴν μνήμην τοῦ έν Ὁσίοις θαυμαστοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ ἐρημίτου τῆς Ῥίλας καὶ θαυματουργοῦ, οὐρανίου προστάτου καὶ πρεσβευτοῦ σύμπαντος τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Μόνον μοιραζομένη με τοὺς συνανθρώπους μας, ἡ χαρὰ δύναται νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ νὰ καταστῇ ἔτι πληρεστέρα καὶ οὕτω τελειότερα. Καὶ ἐὰν τοῦτο ἰσχύη διὰ κάθε ἀνθρωπίνην χαράν, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἰσχύει διὰ τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸν Θεμελιωτὴν τῆς πίστεώς μας, Ὅστις καὶ σήμερον μᾶς καλεῖ, ὅπως ἄλλοτε τοὺς ἀγίους Αὐτοῦ μαθητάς, καὶ λέγει: «Χαίρετε!» (Ματθ. 28,9).

Ἡ πληρότης αὕτη τῆς έν Κυρίῳ χαρᾶς εἶναι ὁ γλυκὺς καρπὸς τῆς ἡμετέρας ἐνότητος έν τῇ πίστει, έν τοῖς Μυστηρίοις καὶ έν τῇ κληρονομίᾳ τῶν Ἀγίων. Τὴν πληρότητα αὐτὴν μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολὴν αὐτοῦ προτρέπει· «... πληρώσατέ μου τὴν χαράν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ έν φρονοῦντες» (Φιλιπ. 2, 2). Καὶ πράγματι, εἶναι δυνατὸν ἄράγε νὰ ὑπάρχη χαρὰ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑφίσταται ἡ ἐνότης ὁμοῦ μετὰ τῆς ὁμοφροσύνης; Ἡ σχέσις μεταξὺ χαρᾶς καὶ ἐνότητος εἶναι ἄμεσος καὶ φυσικὴ. Ἡ μία ἀπορρέει ἀνεκβίαστα ἀπὸ τὴν ἄλλην· ἀντιστρόφως, ἡ ἔλλειψις ἐνότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ σημαίνει καὶ ἔλλειψιν πληρότητος καὶ ἀπουσίαν τῆς έν Χριστῷ χαρᾶς.

Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἡύλογημένην καὶ πλήρη χάριτος ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς έν τῷ Ἀναστάντι Κυρίῳ χαρᾶς μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε καὶ ἡ μνήμη τῶν ἀγίων

τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μᾶς συνδέουν τόσον μεταξύ μας, ὅσον καὶ με τοὺς ἰδίους καὶ με τὸν Κύριον, πρὸς τὸν Ὅποῖον ὁμοιοῦνται, καὶ μᾶς ὑπομνηματίζουν διαρκῶς ὅτι «... εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα· εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν» (Ἐφ. 4,5-6). Διὰ τοῦτο μᾶς ἐνώνει ἀρραγῶς καὶ ἡ τιμὴ πού ἀποδίδομεν εἰς τοὺς ἁγίους, καθὼς ὅλοι ἀποτελοῦν τὴν πλέον λαμπρὰν μαρτυρίαν διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀμωμῆτου καὶ σωτηρίου ἡμῶν πίστεως.

Διὰ τοῦτο καὶ ἀντηχεῖ με τόσην δύναμιν ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Ῥίλας Διαθήκη, ἥτις ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἡμᾶς: «Καὶ πρὸ πάντων σᾶς ἀφήνω ὡς παρακαταθήκην νὰ διαφυλάσσητε τὴν ἁγίαν πίστιν ἄμωμον καὶ ἀλώβητον ἀπὸ κάθε κακολογίαν, ὅπως τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας, χωρὶς νὰ τὴν ἀναμειγνύητε με ξένας καὶ διαφόρους διδασκαλίας». Καὶ ἀκόμη προσθέτει: «Καὶ ὅπως σᾶς συνήγαγεν εἰς ἓν ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὕτω καὶ ὑμεῖς νὰ προσπαθῆτε νὰ ζῆτε με ὁμοψυχίαν καὶ ὁμοφροσύνην». Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐμπεριέχεται καὶ ἡ παρακαταθήκη ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἡμετέραν διακονίαν. Ἡ ὁμοψυχία, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς προσκαλεῖ ὁ ὁσιος, δὲν εἶναι ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καρπὸς καὶ ἀπόσταγμα τῆς κοινῆς ἡμῶν ζωῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ὁ ὁσιος δὲν μᾶς κληροδοτεῖ ἐπίγειον πλοῦτον, ἀνθρωπίνην δόξαν ἢ πρόσκαιρον καὶ ἐπὶ κηρόν τι μεγαλεῖον. Μᾶς καταλείπει τὸ πολυτιμότερον: ἥτοι αὐτὴν ταύτην τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, ὡμολόγησαν οἱ πατέρες καὶ ἐπεκύρωσαν αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Ἡ πίστις αὕτη δὲν εἶναι ἀνθρώπινον εὐμετάβλητον θέσπισμα, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια, ἥτις μόνη δύναται σῶσαι τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πρωτοκορυφαῖος μᾶς προτρέπει: «Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. 2, 15).

Ἡ πιστότης πρὸς τὴν Παράδοσιν ταύτην ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Διότι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐξωτερικὴ συμφωνία, οὔτε καρπὸς ἀποκλειστικῶς ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν καὶ συνεννοήσεων. Εἶναι δωρεὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνότης ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ὁμολογίᾳ τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς προσευχόμενος πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα Του διὰ τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητὰς λέγει: «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰω. 17, 21). Ἡ ἐνότης, ὅμως, αὕτη ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν: «Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν» (Ἰω. 17, 17).

Διὰ τοῦτο ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν δύνανται νὰ ἀντιπαρατίθενται. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ ἡ ἀληθινὴ προσήλωση εἰς τὴν

πίστιν δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἔχθραν καὶ τὴν σκληροκαρδίαν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν. Ὅταν παραμένωμεν ἐν τῇ ἀληθείᾳ τοῦ Χριστοῦ, τότε παραμένομεν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην Του. Αὕτη εἶναι ἡ βασιλικὴ ὁδός, ἡ ὁποία μᾶς προφυλάσσει τόσο ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἀληθείας ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν πειρασμὸν νὰ μετατρέψωμεν τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς πίστεως εἰς ἀφορμὴν διαιρέσεως, κατακρίσεως καὶ ἀμοιβαίας ἀποξενώσεως.

Σήμερον, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τρίτης μετὰ Χριστὸν χιλιετίας, τὸ ἀνθρώπινον γένος βιώνει μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ὁξύνονται παλαιοὶ καὶ νέοι βαθεῖς διχασμοί. Οἱ διχασμοὶ οὗτοι ἐπηρεάζουν ἀναποφεύκτως καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ζῇ καὶ συμπάσχει μὲ τὸν πόνον καὶ τὰ παθήματά του. Εἰς καιροὺς ὅπως οἱ σημερινοί, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε ἀναγκαία. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπιδιώκουν καὶ νὰ διαφυλάττουν τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡυλογημένην ταύτην ἐνότητα. Ἡ ἄρνησις ἀναλήψεως τῆς εὐθύνης αὐτῆς συνιστᾷ ἐν ταύτῃ καὶ ἄρνησιν τῆς ἰδίας τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος λέγει: «... καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν» (Ἰω. 10, 16). Ὅπως ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον δι' ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, «... ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰω. 10,10), οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία Του, «... ἦν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28), ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον δι' ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαιρέτως. Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἐνεργὸς ὅταν οὕσα ἐνιαία ἐκφράζει ἐν κοινὸν φρόνημα.

Σήμερον εἴμεθα συνηγμένοι καὶ ἠνωμένοι ἐν τῇ πίστει, ἐν τῇ προσευχῇ καὶ ἐν τῷ Μυστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, εἰς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς παρέδωκεν ἡμῖν ἵνα τελῶμεν αὐτὴν εἰς τὴν Αὐτοῦ ἀνάμνησιν (πρβλ. Λουκ. 22,19). Ἐχομεν συναχθῆ ἐπὶ τὸ αὐτὸ διὰ νὰ τιμήσωμεν ἕνα ἀπὸ τοὺς πλέον θαυμαστοὺς καὶ μεγάλους ἁγίους τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Ῥίλας, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς δοξάζει καὶ καταγλαΐζει σήμερον τὸν ὀρθόδοξον βουλγαρικὸν λαόν. Διὰ τοῦτο, ἡ ἡμέτέρα χαρὰ εἶναι πλήρης καὶ ἀληθινή. Εἶναι ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, οὐδεὶς καὶ οὐδὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ (πρβλ. Ἰω. 16,22). Διὰ τοῦτο, ἃς ἀποτελέσῃ ἡ σημερινὴ προσευχητικὴ ἡμῶν σύναξις μαρτυρίαν ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ὑπέρβασιν τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν διαιρέσεων διέρχεται διὰ τῆς ταπεινώσεως, τῆς μετανοίας, τοῦ ἀδελφικοῦ διαλόγου καὶ, πρὸ πάντων, διὰ τῆς κοινῆς πιστότητος πρὸς ὅσα παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ πατέρων.

Παναγιώτατε,

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν παρουσίαν Σας καὶ διὰ τὴν κοινὴν χαρὰν τῆς προσευχῆς κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν εὐσημον ἡμέραν. Εἴθε αἱ πρεσβεῖαι τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τῆς Ῥίλας τοῦ θαυματουργοῦ νὰ ἐνισχύουν τὰς ἀδελφικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ μᾶς ἐμπνέουν νὰ διακονῶμεν μὲ ἀκόμῃ μεγαλυτέραν προθυμίαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, εὐχόμεθα πνευματικὴν προκοπὴν, ἀκλόνητον πίστιν καὶ δαψιλεστάτην τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ὑμῶν ἔργα.

Εἴθε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ οὐρανίου ἡμῶν προστάτου, ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάξῃ τὸ ηὐλογημένον Ὁρθόδοξον γένος, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν καὶ νὰ πληρώσῃ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἐν Ὁσίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Ῥίλας, τῶν σήμερον ἐορταζομένων ἁγίων, τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, τῆς ἁγίας νεομάρτυρος Χρυσῆς τῆς ἐν Μογλενοῖς, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, εἴθε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ Παναγίῳ Πνεύματι ἡ κοινωνία εἴησαν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν!

Πολλὰ καὶ εὐλογημένα ἔτη!

Η αντιφώνηση του Οικουμενικού Πατριάρχη

Στην αντιφώνησή του ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος αναφέρθηκε στην κοινή μετάβαση των δύο Προκαθημένων στην Ιερά Μονή της Ρίλας, όπου θα τιμούσαν τις επετείους που συνδέονται με τον Όσιο, εκφράζοντας την ευχή ο Θεός να χαρίζει ειρήνη στον δοκιμαζόμενο κόσμο και να ενισχύει τον Πατριάρχη Δανιήλ στην ποιμαντική του διακονία.

Ολόκληρη η αντιφώνηση:

«Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ» (Λουκ. ζ', 16). Μὲ αὐτὴν τὴν δοξολογικὴν κραυγὴν τοῦ θαμβωθέντος λαοῦ τῆς Ναΐν κατακλείεται ἡ σημερινή Εὐαγγελικὴ περικοπή, τὴν ὁποίαν μᾶς διέσωσεν ἡ εὐγλωττος γραφίς τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Καί μέ τούς ἰδίους αὐτοὺς λόγους ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν ἀντιφώνησίν μας. Ὅχι, βεβαίως, διότι ἡ ἡμετέρα Μετριοτήτης τολμᾷ νὰ ἐξομοιώσῃ ἑαυτὴν πρὸς τὴν θείαν ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ διότι γνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι, ὁσάκις ἀδελφοὶ συναντῶνται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους ἐν ἀγάπῃ, Αὐτὸς ὁ Κύριος ἐπισκέπτεται τὸν λαόν Αὐτοῦ καὶ ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ὑπόσχεσίν Του: «οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη', 20).

Δόξα, λοιπόν, τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, ὁ Ὅποῖος ἡξίωσεν ἡμᾶς νὰ εὕρισκώμεθα καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐλογημένην γῆν τῆς Βουλγαρίας, κατόπιν τιμητικῆς προσκλήσεως τῆς Ὑμετέρας φίλης Μακαριό-τητος καὶ τῆς σεβασμίας Ἱερᾶς Συνόδου τῆς κατὰ Βουλγαρίαν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας. Τιμὴ μεγάλη καὶ συγκίνησις βαθεῖα πληροῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν, καθὼς συμπροσηυχήθημεν μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου ἀδελφοῦ ἐντός τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ περιλάμ-πρου τούτου Πατριαρχικοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τό καύχημα τῆς Σόφιας καὶ τὴν πνευματικὴν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας σας. Ἐδῶ ἐψάλησαν εὐχαριστήριοι δοξολογίαι καὶ ἐπιτάφιοι θρῆνοι, ἐδῶ ἀνῆλθον καὶ ἀνέρχονται πρὸς τὸν Θεόν αἱ ἱκεσίαι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ εὐσεβοῦς Βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Εἶναι ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐπίσκεψίς μας εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἀφ' ὅτου ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον τῆς Σόφιας. Ἡ μνήμη μας ἐπιστρέφει αὐθορμήτως εἰς τὰς δύο τελευταίας μας ἐλεύσεις εἰς τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὸ ἔτος 2024: πρῶτον, τὸν Μάρτιον, ὅτε ἦλθομεν πενθηφόροι διὰ νὰ προπέμ-ψωμεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Νεόφυτον· καὶ ἔπειτα, ὀλίγον βραδύτερον, ὅτε ἐπανήλθομεν χαίροντες διὰ νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐνθρόνισιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος. Σήμερον ἐρχόμεθα εἰς ὥραν καρπο-φορίας, διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς ὁ Θεὸς ἠυλόγησε τὰ ὅσα τότε μετὰ προσευχῆς

ἐσπάρησαν.

Ἀγαπητοί, τό σημερινόν Εὐαγγέλιον ὁμιλεῖ καί πρὸς τὴν ἰδικήν σας ἐκκλησιαστικὴν ἐμπειρίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ὁ Κύριος συναντᾷ εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως μίαν μητέρα χήραν, ἡ ὁποία συνοδεύει εἰς τὸν τάφον τὸν μονογενῆ υἱὸν της· καί «ὶδὼν αὐτὴν ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε» (Λουκ. ζ', 13). Πρό δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν καὶ ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησία ἐστάθη ὡς χήρα πενθοῦσα πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου της. Τὰ δάκρυα τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ ἦσαν δάκρυα τέκνων ἀπορφανισθέντων. Καί ὁ Κύριος, ὁ σπλαγχνι-ζόμενος, εἶπε καί πρὸς αὐτήν: «μὴ κλαῖε». Ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν νέον Ποιμένα κατὰ τὴν καρδίαν Του, καὶ οὕτως, κατὰ τὸ εὐαγγελικόν ρῆμα, «ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ» (Λουκ. ζ', 15).

Ἐντός ὀλίγου θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου, διὰ νὰ τελέσωμεν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του. Εἰς τὸν τάφον του δέν θὰ μεταβῶμεν ὡς οἱ «μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», ἀλλ' ὡς μάρτυρες τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος ἤψατο τῆς σοροῦ τοῦ νεανίσκου καὶ εἶπε: «σοὶ λέγω, ἐγέρθητι» (Λουκ. ζ', 14). Τό ἴδιον πρόσταγμα ἀναμένει καὶ ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος, μαζί μέ τούς ἀοιδίμους προκατόχους τοῦ Κύριλλον καὶ Μάξιμον. Εἴη ἡ μνήμη αὐτῶν αἰωνία καὶ ἄληστος!

Καὶ ἐδῶ, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ἐπιτρέψατέ μας μίαν προσωπικὴν ἐξομολόγησιν. Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, εἰς τὴν γενέτειράν μας Ἰμβρον, ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, μέ εὐγένειαν ψυχῆς καὶ λεπτότητα ἀγάπης πού δέν θὰ λησμονήσωμεν ποτέ, προσεφέρθη νὰ τελέσῃ Τρισάγιον εἰς τό κοιμητήριον τοῦ χωρίου μας, τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν προσφιλῶν γονέων μας Χρήστου καὶ Μερόπης καὶ τῆς ἀδελφῆς μας Ζαχαρῶς. Σήμερα, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀνταποδίδει μετὰ συγκινήσεως τὴν τιμὴν ἐκείνην, προσευχόμενος εἰς τὸν τάφον τοῦ Προκατόχου Σας. Ἰδού ἡ ἀληθὴς ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης: Δύο Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι προσεύχονται ἡ μία διὰ τούς κεκοιμημένους τῆς ἄλλης, ὡς μία οἰκογένεια, διότι «ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ. ιδ', 8).

Μακαριώτατε καὶ φίλτατε ἀδελφέ κύριε Δανιήλ,

Από τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς καί ἐνθρονίσεώς Σας, ἐπαληθεύονται καθημερινῶς αἱ ἐλπίδες ὅλων μας. Ὁ νεώτερος τῇ ἡλικίᾳ μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων, ἀναδεικνύεσθε πολίος τῇ φρονήσει, ἀσκητικός τῷ ἥθει, ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί ἀκλινής εἰς τήν πιστότητα πρὸς τήν ἀληθῆ ἐκκλησιαστικὴν ὁδόν. Ἐγνωρίσαμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τήν προσευχητικὴν Σας διάθεσιν, τήν ἀπλότητα καί εὐθύτητα τοῦ λόγου Σας, τήν πατρικὴν μέριμναν διὰ τὸ ποίμνιόν Σας. Ἡ ἐπίσκεψίς Σας εἰς Φανάριον κατὰ τὰ Χριστούγεννα τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐνεκαινίασε νέαν ἀρχὴν εἰς τὰς σχέσεις Μητρος καί Θυγατρος Ἐκκλησίας. Ἡ ἔλευσίς Σας εἰς τήν ταπεινὴν Ἰμβρον, διὰ νὰ συμμετάσχετε εἰς τήν χαρὰν τῶν ὀνομαστηρίων μας, ἐπεσφράγισε τὸν δεσμόν τοῦτον μέ τήν σφραγίδα τῆς προσωπικῆς φιλίας.

Κατὰ τήν ἡμέραν ἐκείνην τῆς 30ῆς Ἰουνίου 2024, ὅτε διὰ πρώτην φοράν εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν μας ἱστορίαν Οἰκουμενικός Πατριάρχης παρέστη εἰς τήν ἀνάδειξιν τοῦ ἐν ὑμῖν πρώτου, ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐμνήσθημεν τῶν λόγων τοῦ ἐν Ἀγίοις προκατόχου ἡμῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου πρὸς τὸν Βόριδα-Μιχαήλ: «Δεῖ δὲ τὰς ἀρετὰς τῇ πίστει παραπεπηγέναι καὶ δι' ἀμφοῖν τὸν σπουδαῖον καταρτίζεσθαι». Καί ἀνεβοήσαμεν τότε, «στεντορεῖα τῇ φωνῇ καὶ παλλομένη τῇ καρδίᾳ», τὸ «Ἄξιος»! Σήμερον, μετὰ δύο καὶ πλεόν ἔτη Πατριαρχίας, βλέπομεν τήν ἐλπίδα ἐκείνην ἐπαληθευομένην. Ἡ νέα ἐποχὴ, τήν ὁποῖαν τότε ἐχαιρετίσαμεν, ἐποχὴ ὑπερβάσεως τῶν ἱστορικῶν ἀγκυλώσεων καί «ἐπανεκκλη-σιοποιήσεως» τῶν διορθοδόξων σχέσεων, ἀπέκτησεν ἤδη πρόσωπον καί περιεχόμενον. Καί ὅπως Σᾶς ἐβεβαιώσαμεν ἐκείνην τήν ἡμέραν, οὕτω καί σήμερον ἐπαναλαμβάνομεν: εἰς τὸ ταπεινόν, πλήν ἀειλαμπές Φανάριον, πάντοτε θά εὐρίσκετε κατανόησιν, στήριξιν καί ἀρωγὴν. Ἄξιος, ἅγιε Ἀδελφέ, καί πάλιν Ἄξιος!

Δι' αὐτό καί δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν δι' Ὑμᾶς ὅσα ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τοὺς πιστοὺς συνεργάτας του, εἰς τήν σημερινὴν ἀποστολικὴν περικοπὴν: «οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία» (Κολ. δ', 11). Ναί, Μακαριώτατε! Εἴσθε διὰ τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί διὰ τήν ἡμετέραν Μετριότητα προσωπικῶς, συνεργός εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί παρηγορία!

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἡ Κυριακὴ αὕτῃ συμπίπτει, χάριτι θείᾳ, μέ τήν μνήμην τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Τὸν ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «Λουκᾶν τὸν ἱατρὸν τὸν ἀγαπητόν» (Κολ. δ', 14). Ἰατρός τῶν σωμάτων κατὰ τήν ἐπιστήμην, ἀνεδείχθη ἱατρός τῶν ψυχῶν κατὰ χάριν. Ἐγραψε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὁ Χριστὸς σπλαγχνίζεται τήν χήραν τῆς Ναὶν, ἀναζητεῖ τὸ ἀπολωλός πρόβατον, ἀναμένει τὸν ἄσωτον υἱόν. Ἐγραψε καί τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅπου ἡ Ἐκκλησία γεννᾶται ὡς πορεία, ὡς ἀποστολή, ὡς συνεχὴς ἐπίσκεψις τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Κατὰ δέ τήν εὐσεβῆ Παράδοσιν, ἱστορήσε πρῶτος

τήν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τῆς Ὁδηγητρίας, τήν ὁποίαν διεφύλαξεν ἐπὶ αἰῶνας ἡ Βασιλίς τῶν Πόλεων. Καί τά ἱερά λείψανά του μετεκομίσθησαν εἰς τόν ἐν Κωνσταντινουπόλει περιλάμπρον Ναόν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁ Ἅγιος Λουκάς εἶναι, λοιπόν, καί ἰδικός μας. Ἐν τῷ προσώπῳ του συναντῶνται σήμερον ἡ Κωνσταντινούπολις καί ἡ Σόφια συμπροσευχόμεναι καί συλλειτουργοῦσαι.

Ἐπιτρέψατέ μας νά ἀναγνώσωμεν τάς σημερινάς ἀποστολικάς καί εὐαγγελικάς περικοπάς μέ τούς ὀφθαλμούς τοῦ «ἀγαπητοῦ ἱατροῦ». Πρῶτον, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διακηρύσσει πρὸς τούς Γαλάτας: «τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ’ ἐμοῦ οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό... ἀλλὰ δι’ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α΄, 11-12). Αὐτό ἀκριβῶς ὁμολογεῖ καί ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία. Τό φῶς τῆς πίστεως, τό ὁποῖον ἐξεπέμφθη ἐκ τῆς Πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου διὰ τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου καὶ τῶν μαθητῶν των καί ἔλαμψεν ἐνταῦθα, δέν ἦτο ἰδικόν μας κτῆμα. Ἦτο δῶρον τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον παρελάβομεν διὰ νά τό μεταδώσωμεν. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία δέν κομίζει εἰς τά τέκνα της ἰδικόν της πλοῦτον· κομίζει τό Εὐαγγέλιον τό «οὐ κατὰ ἄνθρωπον». Διὰ τοῦτο καί ἡ μητρότης της δέν εἶναι ἐξουσία, ἀλλὰ διακονία καί εὐθύνη.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνων, ὁ λαβὼν τό Εὐαγγέλιον ἀπ’ εὐθείας παρὰ Κυρίου, δέν τό ἐκράτησε διὰ τόν ἑαυτόν του. «Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε» (Γαλ. α΄, 18). Ἰδοὺ τό πρῶτον ὑπόδειγμα τῆς ἀδελφικῆς ἐπισκέψεως μεταξύ Ἀποστόλων. Ἡ ἀληθὴς πίστις ζητεῖ τήν κοινωνίαν, ἐπιβεβαιοῦται ἐν τῇ συναντήσει, ζῇ ἐν τῇ ἐνότητι. Αὐτό καὶ πράττομεν σήμερον: ἐπισκεπτόμεθα ἀλλήλους, ἀκούομεν ἀλλήλους, συμπροσευχόμεθα, ἵνα «μή πως εἰς κενὸν τρέχωμεν» (πρβλ. Γαλ. β΄, 2).

Δεύτερον, πρὸς τούς Κολοσσαεῖς ὁ Ἀπόστολος παραγγέλλει: «Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφούς... καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ’ ὑμῖν ἡ ἐπιστολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέῳ ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ» (Κολ. δ΄, 15-16). Ἦδη ἀπὸ τήν πρώτην ἀποστολικήν γενεάν, αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ἀνταλλάσσουν ἀσπασμούς, μοιράζονται τόν λόγον τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος τῆς Ὁρθοδοξίας: αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀλλ’ οὐδέποτε αὐτάρκεις· πάντοτε ἐν ἀγάπῃ ἀλληλένδετοι. Καί ὁ Ἀπόστολος συνιστᾷ: «ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἡρτυμένος» (Κολ. δ΄, 6). Εἴθε ὁ λόγος μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν μας νά εἶναι πάντοτε τοιοῦτος: λόγος χάριτος, λόγος εἰλικρινείας, λόγος ὁ ὁποῖος θεραπεύει καὶ δέν πληγώνει. Ἐπισφραγίζει δέ τήν ἐπιστολήν ὁ Παῦλος μέ τήν παράκλησιν: «μνημονεύετε μου τῶν δεσμῶν» (Κολ. δ΄, 18). Τήν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνει καί ἡ Πρωτόθρονος Ἐκκλησία τοῦ Φαναρίου πρὸς τά ἐν Βουλγαρίᾳ τέκνα της: μνημονεύετε τόν Σταυρόν τόν ὁποῖον βαστάζει καί προσεύχεσθε δι’ αὐτήν.

Τρίτον, ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς μεταφέρει εἰς τήν ἀποστολήν τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων, κατὰ τήν Παράδοσιν, ὑπῆρξε καί ὁ Λουκάς. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ» (Λουκ. ι΄,

16). Λόγος φοβερός διά κάθε Ἐπίσκοπον, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι δέν ὁμιλοῦμεν ἐξ ἡμῶν καί ἐξ ιδίῶν, ἀλλά δι' ἡμῶν ἀκούεται μόνον ὁ Χριστός. Οἱ Ἑβδομήκοντα «ὑπέστρεψαν μετὰ χαρᾶς», ἀλλ' ὁ Κύριος διορθώνει τήν χαράν των: «μὴ χαίρετε ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται, χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Λουκ. ι', 17 καί 20). Ἡ χαρά τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ καύχησις τῆς ἐγκοσμίου ἰσχύος ἢ τῆς ἐπιρροῆς· εἶναι ἡ χαρά τῆς σωτηρίας. Καί τότε ὁ Ἰησοῦς «ἡγαλλιάσατο τῷ πνεύματι» καί εὐχαρίστησε τόν Πατέρα, ὅτι «ἀπέκρυψε ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψεν αὐτὰ νηπίοις» (πρβλ. Λουκ. ι', 21).

Ὅποῖον δέ καλύτερον ὑπόδειγμα πνευματικοῦ νηπίου ἀπὸ τόν Ὅσιον Ἰωάννην τῆς Ρίλας, τόν ὁποῖον αὖριον θά ἐορτάσωμεν ὁμοῦ; Ἐγκατέλειψε τά πάντα, ἐκρύβη εἰς τά σπήλαια καί τά δάση τοῦ ὄρους, ἡρνήθη τόν χρυσόν τοῦ ἡγεμόνος, καί ὅμως, ὁ ἀποκρυβεῖς ἀπὸ τόν κόσμον ἀπεκαλύφθη ὡς φωστήρ ὄλου τοῦ Βουλγαρικοῦ Γένους καί συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλέστατα,

Ἀπὸ τήν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ἅγιος Φώτιος ὁ Μέγας ἐδέχθη ὡς πνευματικόν τέκνον τόν Ἠγεμόνα Βόριδα-Μιχαήλ, καί ἀπὸ τήν εὐλογημένην ἐκείνην σποράν τῶν Ἰσαποστόλων Κυρίλλου καί Μεθοδίου καί τῶν Ἀγίων Κλήμεντος Ἀχρίδος καί Ναούμ Πρεσλάβας, ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία οὐδέποτε ἔπαυσε νά σᾶς ἀγαπᾷ καί νά σᾶς περιβάλλῃ μέ στοργήν. Συνέχαιρεν εἰς τάς χαράς σας καί συνελυπεῖτο εἰς τάς δοκιμασίας σας. Καί ὅταν τά δύσκολα τῆς ἱστορίας ἔφεραν πληγὰς καί διαστάσεις, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐστάθη πλησίον σας διά νά θεραπεύσῃ καί νά εἰρηνεύσῃ: τό 1945, διά τῆς ἄρσεως τοῦ Σχίσματος· τό 1961, διά τῆς ἀπονομῆς τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν σας· τό 1998, διά τῆς Μείζονος καί Ὑπερτελοῦς Συνόδου τῆς Σόφιας, διά τῆς ὁποίας ἐπουλώθη ἡ πληγή τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ. Σήμερον ὑπάρχει ἐν Βουλγαρίᾳ «μία ποιίμνη, εἷς ποιμήν» (Ἰωάν. ι', 16), καί δοξάζομεν δι' αὐτό τόν Θεόν.

Ὑπὲρ τούς ἔνδεκα αἰῶνας Ὁρθοδόξου μαρτυρίας ἔχουν σφραγίσῃ τόν λαόν σας. Διά μέσου δοκιμασιῶν, πολέμων καί ἀθεϊστικοῦ διωγμοῦ, δέν ἐγκατελείψατε τήν πίστιν τῶν πατέρων σας. Ἐφυλάξατε τήν Θεῖαν Λειτουργίαν πού σᾶς παρέδωκαν οἱ Ἰσαπόστολοι ἀδελφοί, τάς ἱεράς Μονάς σας, τήν εὐλάβειαν πρὸς τούς Ἁγίους τῆς πίστεώς μας. Διά τοῦτο καί οἱ Ναοί σας εἶναι πλήρεις σήμερον, καί τό πρόσωπον τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Ρίλας συνοδεύει πλέον ὅχι μόνον τάς προσευχάς, ἀλλά καί τήν καθημερινότητα κάθε Βουλγάρου, ἀποτυπωμένον εἰς τό νέον νόμισμα τῆς Χώρας. Εἶναι μία σιωπηλή ὁμολογία: ὅτι ὁ ἀληθής θησαυρός τοῦ λαοῦ σας εἶναι οἱ Ἅγιοί του.

Αὖριον, σύν Θεῷ, οἱ δύο Προκαθήμενοι θά ἀνέλθωμεν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Ρίλας, διά νά τιμήσωμεν τήν 1150ήν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς γεννήσεως καί τήν 1080ήν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ οὐρανίου σας Προστάτου. Ἐκεῖ, εἰς τόν τόπον

τῆς ἀσκήσεώς του, θά συναντηθοῦν ἐν τῷ ἐνὶ Ποτηρίῳ ἡ Μήτηρ καὶ ἡ Θυγάτηρ, ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Σόφια, ἐν τῇ αὐτῇ δοξολογίᾳ.

Δέν θά κρύψωμεν ἀπό ὑμᾶς, ἀγαπητοί, καί μίαν ἀκόμη προσωπικήν συγκίνησιν. Ἡ παροῦσα ἐπίσκεψίς μας πραγματο-ποιεῖται, κατὰ εὐτυχῆ συγκυρίαν, ὀλίγον μόνον πρό τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, πρό τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἡ ἀνεξιχνίαστος χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἡ τιμία ψῆφος τῶν ἀδελφῶν Ἀρχιερέων ἀνέδειξαν τὴν ἡμετέραν Μετριότητα ὡς τὸν ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης. Δέν θεωροῦμεν τυχαῖον ὅτι ἡ ἐπέτειος αὕτη μᾶς εὐρίσκει ἐν μέσῳ ὑμῶν. Τὸν Ἰούνιον, ὁ Μακαριώτατος ἀδελφός Δανιήλ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰμβρον διὰ νά εορτάσῃ μαζί μας τὰ ὀνομαστήριά μας· σήμερον ἡ Βουλγαρία μᾶς προσφέρει τὸν στέφανον τῆς προσευχῆς της πρό τῆς ἐπιστροφῆς μας εἰς τὴν Πόλιν. Καί μέ τὴν ταπεινότητα τοῦ ἀνθρώπου πού γνωρίζει τὰς ἀσθενείας του, ἀπευθυνόμεν πρὸς πάντας ὑμᾶς τὴν παράκλησιν τοῦ Ἀποστόλου: «μνημονεύετέ μου». Μνημονεύετε καὶ ἡμῶν εἰς τὰς προσευχάς σας, ἵνα ὁ Κύριος μᾶς ἐνισχύῃ νά αἵρωμεν τὸν σταυρόν τῆς διακονίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δι' ὅσον χρόνον Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ, εἰς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὁνόματός Του καὶ «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν».

Μακαριώτατε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἶθε, ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Ὁδηγητρίας πάντων ἡμῶν, τοῦ εορταζομένου Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, τῶν Ἰσαποστόλων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Ρίλας καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῆς Βουλγαρικῆς γῆς, ὁ Πανάγαθος Θεός νά σκέπῃ τὴν θεόσωστον Χώραν σας καὶ νά χαρίζῃ εἰρήνην εἰς τὸν δοκιμαζόμενον κόσμον μας. Νά στηρίξῃ δέ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα εἰς πολλά καὶ εὐλογημένα ἔτη Πατριαρχίας, ἐν ὑγείᾳ καὶ δαψιλεῖ πνευματικῇ καρποφορίᾳ, ἀεὶ «ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας».

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν! Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Φωτογραφίες: Νίκος Παπαχρήστου